

hieman humalassa siihen sopii ryhtyä — ja aiheen saa melkein mistä tahansa.

Ikävän ja unohduksen katedraali suljetaan. Monet läh-tevät pareittain pois, useimmat yksin, kerrostalon kotei-hinsa. Taloissa enää aniharva valo. Pimeissä huoneissa

hengitetään raskasta ilmaa, aamulla on työ. Lähiössä elää monta todellisuutta, toisen lattia on toisen katto. Elementtieristeet ovat nykyisin vahvat.

Aki Luostarinen

Kaikki me olemme yksin tästä maailmasta

Heikki Reivilä

I Piileksin syrjäisellä seudulla
muutaman kilometrin päässä kaupungista kahden tulen välissä
minua polttaa etelässä liiterin takana kaupungin raja
ja idässä merestä kohoaa toisenlainen maa, taivas
on virallisesti avaruus, jumalat asuvat maassa
pyörittävät sisyfoksen kiveä, kuolevat
asettuvat asumaan kiven sisään.
Kaupungissa puhutaan kaiken pahan varalta,
katseet on taas kerran käännettävä itään
rivien välistä, rajojen yli.
Ikkunani on metsään, avaruuden puu kietoo sammaleeseen
ja poluille varjojuurensa, puu jonka oksistossa tähdet
ja jumalat lepäävät ja liikkuvat planeetat kuin mykät linnut.
Metsä on yö, kaikista kirkkain yö
ja syvin.
Naapurini koetti lohduttaa minua sanomalla totuuden,
että kaikki pelkäävät
mutta nyt minä pelkään vielä enemmän
koska tiedän, että kaikki pelkäävät
kaikkien housut tutisevat
pimeän tullen makaan enimmäkseni
huoneessani luen kirjaa tai sitten kirja lukee minua.
Kirjat ovat kuin joitakin eläimiä talossani
nopeita tunnistaa, lukemalla rengastettu
ja toiset unelioiden kollien tapaan
makaavat levällänsä lattialla ja pöydillä
eivät ne vanhene mutta viisastuvat.
En ole käynyt yliopistoa.
Hankin itselleni lampaan
että kerrankin minulla olisi oma projekti.
Lammas kilkutti kelloaan pihassa nurmella
halusin meidän tulevan onnellisiksi.
Mutta koska se ei tuntunut kaipaavan mitään
vaikka muuten oli kuten uskontotunneilla on opetettu,
minä sitä aloin ihmetellä, tutkia
kuinka lammas voi olla lihaa vaikka syö ruohoa.
Koetin saada sen käsiini, käsittää
ja projekti karkasi metsään.
En osannut teurastaa sitä, en lukea ennusteita munuaisista
ja maksa vispaantui niin etten saanut siitä vaimolleni edes hattua.
Tällainen minä olen, etsin itseäni kirjoista.
Minulle ei käy kuin tietäjille, oppivat itsestään kaiken
hampaita kaivamalla, näkyjä nähden
tunnustavat elämän kiusaksi, kysyvät,
saavat kaksi vastausta etteivät sitten tiedä mitään
aina kuuteentuhanteen vuoteen kun kirjoja on kirjoitettu
kirjoittamalla lyöty elämä pirstaleiksi
että kirjoitus olisi kerran ehyt kuin peili
katsoa omaa kuvaansa.

II Valokuvaajalla on liiveissään kultaiset vitjat,
 voimistelusalin lattialla kamera
 kolmen jalan varassa, valokuvaaja menee pukin taakse
 kuin laukaisisi tykkiä sanoo läty punaisena
 pillu, pillu minä olen kuvassa se kolmas mies vasemmalta
 takarivistä katson kuin koskelo pöntöstä
 mummolassa piirongin päällä, albumeista
 meitä ei saa pois edes unohtamalla. Isä ottaa minut käsikönnkään
 kuljemme torin yli, pirusti puluja, isä sanoo
 sellulooshi ja on oikeassa. Tyttöjen hameet leimuavat.
 Tytöt kutsuvat minua Pitkäksi tai Vaaleeksi, lyhyesti
 Agronomiksi mutta yksikään näistä ei ole minun nimeni.
 Nimeä minulla ei ole. Nimeni olen antanut takaisin äidilleni,
 naiselle joka minut kerran nimesi.
 Mieleni on musta kirja. Ajatus on kirjoitusta, merkintöjä
 millainen maailma on. Maailma on kasaantuva, pääomat
 kasaantuvat, epäonni, sattuma ja kiire ehkä
 juuri sattuman ansiosta voin vaikka yskäistä
 vasten kasvojasi vapaassa maassa kun on osoite, ajokortti
 on pankkitili kahdessa keskenään kilpailevassa pankissa
 ja jonkinlainen koodi työvoimatoimiston kortistossa
 on tämä vapaus. Kaikki me olemme yksin tästä maailmasta,
 maaliskuinen musta multa jonka alla mantereet liikkuvat
 ja pankkien holveissa sykähtelevät numerot
 kiihtyvällä nopeudella etääntyvät toisistaan kuin planeetat
 ne vain eivät ole sinun numeroitasi ne
 ovat sinun työstäsi, kasvavat luvuiksi
 ja luvut paisuvat abstraktioksi
 sillä abstraktiolla ei ole erääntyviä laskuja
 sillä abstraktion mies ei juopottele
 sillä abstraktiolla ei ole lippua sytyttää tuleen.
 Abstraktion nimi on abstraktio. Kuin jokin systeemi
 jonka ylimpänä on aina Se Joku, minä olen
 vailla nimeä. Olen pyörä joka pyörii,
 karvalakkivaltuuskunta
 kun eduskuntatalon portaille kerääntyy
 rottia syöviä sammakoita. Jostakin ilmestyy raskasääninen
 mies pui nyrkkiä. Sataa räntää.
 Sammakoilla on kravatti kaulassa
 loikkivat sinne,
 tänne niillä on niiden hymy huulilla joka neljäs vuosi
 ne tulevat kiven sisästä ja puhuvat kansa, kansa.
 Minä keskustelen äitini kanssa. Äiti katsoo televisiota,
 valtiopäiväsalissa Se Joku nousee korkeasta tuolistaan,
 näkyy päitä kuin harmaata kulunutta mattoa Se Joku kävelee
 monitoorista ulkomaille pelaamaan. Historoitsijat
 nykivät toisiaan hihasta, pelaako Se Joku vai
 juoksetaanko sitä pelaamassa.
 Puheeni nimi on Aivan Kerrassaan Mahdotonta Puhetta, äiti
 käy sotaansa leivänmurenia ja pläkkiä vastaan
 pölynimuri iskee tulta ja äitikin on jo vanha,
 muistaa vain tekemättömiä ja on vihainen
 ettei komentanut poikaansa palokuntaan.
 Olisi varma toimeentulo hautaan saakka edes
 asunto, työaikana saisi pelata lentopalloa.
 Ja nimeni olisi Unohdus ja Anteeksianto
 ettei kylmyyttä tarvitse tuntea yksinäisyydeksi,
 ei säikähtää valon alastomuutta kun yöt taas tulevat
 hämärä nokeentuu,
 ei sirkkojen soittoa voi kuulla.
 Vain tuli on ehjä ja puhdas.